

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jany Volkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobců: **a) J. Š.**
 bytem L. 31, X S.

b) H. Š.
 bytem K. 15, X D.

 oba zastoupeni advokátkou JUDr. Vladislavou Rapantovou
 sídlem Dukelská 4, Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
 sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

za účasti: **H. D.**
 bytem K. 24, D.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2016, č. j. KUOK 111388/2016

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou doručitou krajskému soudu dne 27. 1. 2017 domáhali přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2016, sp. zn. KÚOK/103692/2016/OSR/7099, č. j. KUOK 111388/2016, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobců podle § 98 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“ nebo „s. ř.“), jako nepřípustná s odůvodněním, že odvolání nepodaly osoby k tomu oprávněné ve smyslu § 81 odst. 1 s. ř., protože žalobci nebyli účastníky přezkumného řízení podle § 156 odst. 2 s. ř.
2. Žalobci v žalobě namítali, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože správní orgány s nimi do té doby ve správním řízení jednaly jako s účastníky řízení – doručovaly jim rozhodnutí, rozhodovaly o odvoláních žalobců. Podle § 27 odst. 2 a § 28 s. ř. měly správní orgány považovat žalobce za účastníky, a pokud dospěly k odlišnému závěru, měly vydat usnesení. Žalobci proto žádali, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, protože je nedůvodná. Zopakoval průběh řízení před správními orgány a uvedl, že po doručení odvolání žalobců nejprve zkoumal, zda bylo odvolání podáno osobami k tomu oprávněnými. Shledal, že nebyla naplněna podmínka § 81 odst. 1 s. ř.; odvolání nepodali účastníci řízení, protože žádné řízení, které by předcházelo vydání usnesení podle § 156 odst. 2 s. ř., neexistovalo. Při postupu podle § 156 odst. 2 s. ř. nelze hovořit o účastnících řízení, vydané usnesení bylo však nutné žalobcům v souladu s § 2 odst. 3 s. ř. oznámit. Skutečnost, že v jiných řízeních podle stavebního zákona žalobcům náleželo postavení účastníků řízení, nemá na tuto věc vliv, protože účastenství se v každé věci posuzuje samostatně. Žalobci v odvolání požadovali, aby žalovaný přezkoumal usnesení Úřadu městyse Náměšť na Hané (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 2. 9. 2016, č. j. 2232/2016/Pa-OU, vydané podle § 156 odst. 2 s. ř., kterým správní orgán I. stupně napravil své předchozí nesprávné sdělení ze dne 26. 4. 2016, č. j. 1076/2016/Pa. Usnesení poté oznámil dotčeným osobám, to však neznamenal, že by bylo možné proti němu podat odvolání, jelikož se nejednalo o řízení ve smyslu druhé části s. ř.
4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně zaslal žalobcům dne 26. 4. 2016 vyrozumění č. j. 1076/2016/Pa-OU, ve kterém jim sdělil, že po zjištění skutečného stavu věci změnil svůj právní názor (který dříve vyslovil ve sdělení ze dne 7. 1. 2016), a dále žalobcům vysvětlil, že z důvodu nedostatku pravomoci nezhájí řízení o odstranění stavby podle § 129 stavebního zákona, jehož se žalobci domáhali.
5. Následně vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ze dne 2. 9. 2016, sp. zn. 4368/2015/Pa, č. j. 1075/2016/Pa, kterým přezkoumal vyrozumění ze dne 26. 4. 2016 v přezkumném řízení.
6. Proti rozhodnutí ze dne 2. 9. 2016 brojili žalobci odvoláním, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl jako nepřípustné. Podle žalovaného odvolání nepodali žalobci jako účastníci řízení, protože napadené rozhodnutí vydal správní orgán I. stupně v rámci přezkumného řízení podle § 156 odst. 2 s. ř. Správní orgán I. stupně měl povinnost své

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

rozhodnutí žalobcům oznámit, z toho však nelze odvodit, že by je považoval za účastníky řízení.

7. K žalobě se vyjádřila osoba zúčastněná na řízení, její vyjádření se však týkalo objasnění povahy sporů mezi ní a žalobci, sporných právních a skutkových otázek v souvisejících řízeních. K otázce účastenství či důvodům zamítnutí odvolání žalobců se nevyjádřila.
8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 s. ř. s. rozhodl krajský soud bez nařízení jednání.
9. Pro rozhodnutí této věci musel krajský soud postavit najisto, zda správní orgány vedly správní řízení a zda vydaly rozhodnutí, proti kterému by žalobci byli oprávněni brojit odvoláním. Dospěl k závěru, že tomu tak nebylo.
10. Správní orgán I. stupně reagoval vyrozuměním ze dne 26. 4. 2016 a předchozími písemnostmi na podání žalobců nazvané jako „*návrh na provedení státního stavebního dohledu a zahájení řízení a vydání rozhodnutí o nařízení odstranění stavby*“, kterým žalobci vyjádřili nesouhlas s tím, že osoba zúčastněná na řízení vydláždila parkovací plochu, aniž by se k úpravě povrchu mohli vyjádřit. Správní orgán I. stupně žalobcům vysvětlil, že se seznámil se skutečným stavem v území, zhlédl vydlážděnou plochu, a měl za to, že vydláždění parkovacího místa lze považovat toliko za úpravu pozemku dle § 79 odst. 6 stavebního zákona, která nevyžaduje rozhodnutí o změně území, územní souhlas, stavební povolení či ohlášení stavby. Doplnil, že není oprávněn rozhodovat o podnětu k odstranění stavby (vydlážděné plochy) podle § 129 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“). Správní orgán I. stupně posléze v rozhodnutí ze dne 2. 9. 2016, vydaném v přezkumném řízení, změnil pouze odkaz na relevantní ustanovení stavebního zákona, konkrétně odkaz na § 79 odst. 6 změnil na § 80 odst. 3 písm. e) stavebního zákona.
11. Žalovaný tak rozhodoval za situace, že všechna vydaná vyjádření či rozhodnutí nevzešla z žádného správního řízení, jehož by žalobci byli účastníky, jednalo se pouze o reakce na podněty žalobců. Krajský soud má za to, že vyrozumění ze dne 26. 4. 2016 nebylo možné ani z materiálního hlediska považovat za rozhodnutí, rozhodnutím ze dne 2. 9. 2016 správní orgán I. stupně toto vyrozumění toliko změnil v přezkumném řízení.
12. Krajský soud si je vědom toho, že se žalobci řídili vadným poučením o možnosti podat odvolání v rozhodnutí ze dne 2. 9. 2016 o přezkumu vyrozumění, tato skutečnost však neznamená, že by měl žalovaný povinnost odvolání automaticky projednat a o odvolání rozhodnout. I za této situace měl žalovaný před vlastním rozhodnutím o odvolání povinnost posoudit, zda odvolání podaly osoby k tomu oprávněné podle § 81 odst. 1 s. ř. Zjistil, že žalobci nebyli účastníky žádného řízení, pouze zaslali správnímu orgánu I. stupně návrh na provedení státního stavebního dohledu a zahájení řízení o nařízení odstranění stavby, na který správní orgán I. stupně reagoval vyrozuměním, které následně tentýž orgán v přezkumném řízení změnil, a to pouze co do odkazu na příslušná

ustanovení stavebního zákona. Podle krajského soudu žalovaný nepochybil, pokud dospěl k závěru, že žalobci nebyli oprávněni odvolání podat.

13. Pro úplnost krajský soud dodává, že žalovaný na námitky obsažené v odvolání žalobců reagoval, nikoli však v odvolacím řízení, ale v rozhodnutí ze dne 19. 12. 2016, č. j. KUOK 119182/2016, vydaném ve zkráceném přezkumném řízení podle § 94 a násl. s. ř. V tomto rozhodnutí se námitkami obsaženými v „odvolání“ žalobců obsáhle zabýval a všechna pochybení správního orgánu I. stupně napravil. Protože bylo vyrozumění správního orgánu I. stupně ze dne 26. 4. 2016 zrušeno, stanovil, že správní orgán I. stupně musí opětovně posoudit, zda je zadláždění pozemku úpravou pozemku či nikoli. Žalovaný tak podání označené jako „odvolání“ projednal, pouze však prostřednictvím jiného institutu správního práva, a následně žalobcům plně vyhověl. Podáním žalobců se tak žalovaný zabýval, proto nedošlo k jakémukoli zásahu do jejich veřejných subjektivních práv.
14. Krajský soud má tak za to, že žalovaný nepochybil, pokud zhodnotil, že odvolání žalobců proti rozhodnutí ze dne 2. 9. 2016 o přezkumu vyrozumění ze dne 26. 4. 2016 zamítl jako nepřipustné.
15. Jelikož krajský soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce napadenému rozhodnutí v žalobě vytýkal, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 16. května 2018

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu

